

BARBARA
WOODOVÁ

HOŘKÉ TAJEMSTVÍ

edice
KIOKAN

✿ B A R B A R A ✿
WOODOVÁ

HOŘKÉ TAJEMSTVÍ

edice
KLOKAN

Copyright © by Barbara Wood, 1979
Translation © Renata Krejčířová, 1998
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z německého originálu BITTERES GEHEIMNIS
přeložila Renata Krejčířová
Redakční úprava Marie Šťastná
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Josef Polák
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2002
shop@alpress.cz
Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-196-7 (pdf)

1

Mary si rozeznula župan a pustila ho na zem. Chladný noční vzduch ovanul její nahé tělo a Mary se usmála s hlavou lehce nakloněnou na stranu.

Šebestián stál před ní. Měsíční světlo bledě ozařovalo obrysy jeho svalnatého těla. Také on byl nahý kromě látky, kterou měl ovázanou kolem beder a po straně upevněnou uzlem. Mary by se ráda podívala dolů, aby zjistila, jak se dá uzel rozvázat, ale nechtěla uhnout pohledem. Byla v moci Šebestiánových očí, jejichž pohled jí držel stejně jako jeho objetí.

Přestože vzduch byl chladný, nebylo jí zima. Tělem jí proudilo příjemné teplo. A zdálo se, že z nočního chladu si nic nedělá ani Šebestián, jehož šlachy byly napjaty pod kůží, lesknoucí se potem. Klidným, skoro líným pohybem uchopil látku, která obepínala jeho bedra, a půvabným trhnutím zatáhl za uzel. Mary mířila pohledem dál na jeho obličej, plná obav z toho, co látka odhalila, avšak také plná touhy.

Když náhle udělal krok k ní, zarazil se jí na chvíli dech a reflexivně zvedla ruce na prsa. Jeho hezký obličej byl úzký a přísný; dlouhé vlnité vlasy se zvedaly v lehkém průvanu z jeho ramen, a když k ní přistoupil, viděla jizvy, které zohavily jeho dokonalé tělo; bílé naběhlá místa, kde jeho tělo probodali.

Byl tak krásný, že to pociťovala až bolestně. Hluboké hloubavé oči, dlouhý rovný nos, hranatá brada nad šlachovitým krkem. Snědé a ohebné silné paže, pěkně tvarovaná prsa bez chloupků.

Když stál těsně před ní a jeho pohled jí pronikl, jako by se jí mohl dotýkat uvnitř, cítila Mary, jak se v jejím břiše něco pohnulo. Hluboko v pánvi vzdmutí, které jí nejprve polekalo a pak přemohlo. Vyvolala to jen jeho blízkost a jeho hluboký pohled. Co teprve způsobí dotek nebo polibek?

S tichým povzdechem uchopila jeho ruku, zvedla ji ke svým ústům a přitiskla rty na překvapivě tvrdou a šlachovitou dlaň. Pak zavedla Šebestiánovu ruku ke svému levému nadru.

Stále ještě na ni hleděl stravujícím pohledem, a když sklonil hlavu a svými rty se dotkl jejích a vysunul svůj jazyk vstříc jejímu, stáhlo se jí hrdlo a chvíli nemoh-

la dýchat. Jeho druhá ruka klouzala pomalu dolů, jako vánek pohladila její horkou kůži, a když našla své místo a spočinula tam, Mary by nejraději nahlas vykřikla. Jeho prsty ji hladily a laskaly a Mary tu stála úplně ztuhlá, jako strnulá. K jejímu zmatku se připojila slast.

Pak se jejich těla setkala a přitiskla k sobě. Jeho kůže byla teplá a vlhká. Dýchal stejně přerývaně jako ona. Oba lapali po dechu jako tonoucí. Mary se pokoušela potlačit vzdechy, které jí vycházely z hrdla. Doteky Šebestiánových rukou byly prudší a drsnější.

Jeho dobyvačné napjaté tělo ji vzrušovalo. Cítila, jak se jeho ruka odtáhla a její místo zaujalo něco jiného, neviditelná zbraň, která ji lekala a zároveň lákala.

Mary otevřela oči a v čiré panice se rozhlédla po pokoji. Avšak její strach, který se zrodil z nevědomosti o tom, co se s ní teď děje, ustoupil nyní divoké žádosti, jakou ještě nikdy nepoznala a která zvítězila nad všemi sebeobranými instinkty.

Šebestián ji vzal do náručí a lehce ji položil na postel. Jeho tělo ji zakrylo. Ležel na ní těžce, takže dýchala namáhavě. Jeho horká ústa vypadala, jako by ji chtěla sníst, klouzala dolů od jejích rtů přes krk k ěadrům, přisála se k nim tak prudce, až Mary tiše vykřikla.

Roztáhl jí nohy. Doširoka otevřela oči i ústa. Vydala se Šebestiánovi s rukama rozpaženými jako na kříži; povolná oběť.

Náhle jí projela sladká, slastná bolest. A pak cítila ještě něco jiného. Příval, který následoval po jeho přirážení jako lodní brázda za člunem. Zdálo se jí, že celé tělo se jí roztaví v plameni, který stoupal od nohou vzhůru přes stehna, stále se zvětšoval a mohutněl, až vyrostl v plápolající oheň, který se nad ní uzavřel, takže chvíli nemohla už nic slyšet ani vidět. Pak se oheň zhroutil do sebe a olizoval ji malými plamínky blaženého vyčerpání a uspokojení.

Mary otevřela oči.

S těžkým oddechováním se podívala ke stropu. Zadržela dech a zaposlouchala se do ticha domu. Všechno spalo. Štěstí, myslela si, že ve spánku nekřičela nahlas.

Hleděla do tmy a přemýšlela o snu. Jak to, že se jí zdálo zrovna o Šebestiánovi? To byl tedy podivný sen. Jak do ní Šebestián pronikl, jak to bylo cítit, tak opravdově. Nechápala to. Ve skutečnosti totiž Mikovi nedovolila ani to, aby se jí tam dotknul. Odkud mohla vědět, jaké to je?

Zatímco ležela bez hnutí, uvědomila si, že s jejím tělem se stala změna. Co je jinak?

Srdce jí bilo jako zběsilé, navzdory nočnímu chladu se potila, v nohou měla divný pocit jako po dlouhém namáhavém běhu, ale to nebyly věci, které ji teď udivovaly.

Bylo to něco mezi jejíma nohama, mezi stehny. Bylo to , něco v té oblasti, která byla pro přísně katolickou Mary neznámá a zakázaná. Cosi se tam tajemně změnilo. Cosi se tam stalo.

Opatrně a bázně posunula Mary ruku přes hranu nad levou kyčlí a chvatně strčila prsty do trojúhelníku mezi stehny. Spěšně zapátrala špičkami prstů v zakázané zóně a rychle zase ruku odtáhla.

Dotkla se ukazováčku palcem. Ulpěl na něm nevysvětlitelný lepkavý hlen.

Mary vytáhla ruku a položila ji na příkrývku. Zavřela oči a znovu vy volávala Šebestiána, ale vzrušující pocity, které v ní podnítil, už nedokázala znovu oživit. Byla prázdná, už jí to nezajímalo, a když znovu přemýšlela o té překvapivé skutečnosti, že se jí zdálo o Šebestiánovi a nikoliv o Mikovi, upadla do hlubokého spánku beze snů.

Mary stála v záři ranního slunce a rázně si kartáčovala vlasy, nespokojená, že trvalá stále ještě neodrostla. Před časem se rozhodla, že si nechá narůst vlasy, které dosud nosila nakrátko. Do léta, které bylo ještě dva měsíce daleko, jí budou dlouhé a rovné vlasy sahat na záda a prudké slunce je zesvětlí, jak doufala, do medové barvy.

Maryina matka, žena v každém ohledu konzervativní, nesouhlasila s nápadem své dcery běhat po světě s dlouhými rozevlátými vlasy. Sama nosila své rezavé vlasy také nakrátko, a když šla ven, většinou si nasadila klobouk, teď zrovna podle módy kastrůlek, který si obvykle narazila na temeno podle Jackie Kennedyové. Mary měla podobný klobouček a také kostým, který dostala k Velikonocům, byl stejný jako kostým matčin: prodloužený kabátek a lehce rozšířená sukně, sahající až po kolena. Tak byly úspěšně zahaleny všechny tělesné křivky a člověk se podobal první dámě, která vždy vypadala jako ze škatulky.

Od problémů s vlasy putovaly Maryiny myšlenky k děsnému snu z minulé noci, přesněji řečeno k tělesnému vy vrcholení, jímž skončil. Když se naklonila k zrcadlu, aby si prohlédla kvetoucí uher na bradě, myslela celá nesvá na to, že teď má jít ke svatému přijímání. Smí ještě vůbec po tomhle necudném snu? U zpovědi byla už včera večer. A teď už zase zhřešila. Nebo se snad ten sen nedal chápat jako necudná myšlenka, když přece nad ním neměla žádnou kontrolu? Mary byla tak ponořena do tohoto přemítání a do prohlížení uhru, že vůbec nezpozorovala, když se v jejím pokoji objevila matka.

„Mary Ann, přijdeme pozdě na mši, jestli budeš dál stát před tím zrcadlem!“

„Co?“ vzhledla. „Mám tady obrovský pupenec.“

Lucille McFarlandová jen obrátila oči k nebi, zvedla ruce jako v sebeobraně a odešla z pokoje. Mary popadla klobouk, kabelku a rukavice, vklouzla do lodiček na jehlových podpatcích a utíkala za svou matkou.

Ted McFarland už seděl v autě, když Mary s matkou vyšly z domu.

„Mary by se raději dopustila smrtelného hříchu, než by šla s pupínkem do kostela,“ řekla Lucille, když nastupovaly do lincolnu.

„Ale mami!“

Ted McFarland, který sjížděl s lincolnem z prudkého nájezdu, se usmál a mrknul do zpětného zrcátka na svou starší dceru. Mary se zasmála.

Když vstoupili do kostela, vyzdobeného kyticemi lilíí a planoucími svícemi, pocítila vážný klid. V tlumeném slunečním světle, proudícím barevnými okny, ponořili prsty do svěcené vody, naznačili pokleknutí s pohledem na kříž na druhém konci kostela a vydali se na svá místa, kde si klekli.

Když jejími prsty klouzal perleťový růženec, snažila se Mary McFarlandová o tichou zbožnost, ale nenacházela ji. Odcizeně vzhledla a prohlížela si lidi v lavicích. Mike ještě nepřišel.

Bloudila pohledem, který nakonec dospěl k Šebestiánovi naproti na druhé straně chrámové lodi, hned u prvního zastavení křížové cesty. Neschopná odvrátit od něho zrak hleděla na něj, znovu upoutána silným tělem, které ji ve snu tak vzrušilo.

Obraz světky, kopie Mantegnova Šebestiána, který visí v Louvru, dojímal skoro až trapně svou opravdovostí. Krev byla příliš realistická, naběhlé svaly provrtané šípou, pot na čele, utrpení v obličejí hledícím před sebe – to všechno bylo zachyceno s fotografickou přesností. Mary si obraz prohlížela během mnoha nudných kázání, ale při pravidelných návštěvách kostela svatého Šebestiána jí nikdy v souvislosti se svatým nepřišel na mysl ani stín nějaké nemravné myšlenky. Avšak nyní právě následkem toho hrozného snu nemohla Mary přehlédnout erotiku obrazu. Ze šlachovitých stehů vycházelo něco, co jí nikdy předtím nenašlo; plátno ovinuté kolem beder vypadalo jaksi vyzývavě, stejně jako bolestivě zraněné tělo.

Vzpomněla si na palčivé pocity, které jí zaplavily ve snu, na nádherný okamžik extáze, a ptala se sama sebe, zda se jí ještě někdy přihodí něco takového. A myslela na to, že teď už možná není hodna přijímání.

Když ze sakristie přišli páter Crispin a ministranti, věřící vstali. Mary sevřela rukama růženec a prosila Boha, aby jí sen odpustil a očistil ji, aby mohla jít k přijímání s čistým svědomím.

Kořenitá vůně kuřete na kopru se mísila s ostrým aroma nákypu s chilli. Lucille McFarlandová navštěvovala se svou přítelkyní Shirley Thomasovou každou sobotu ráno kuchařský kurs pro labužníky na Pierce College a v neděli měla rodina požitek z jejího nově získaného umění. Ani Neděle velikonoční nebyla výjimkou. Lucille a obě její dcery chystaly celé odpoledne vše potřebné na sváteční jídlo. Amy krájela sýr, až jí bolely prsty, Mary oddělovala žlutky od bílků, vymastila formu na nákyp a nasekala čerstvý kopr. Nyní stály mísy na stole, každý po byl překvapením a rodina se posadila k jídlu.

„Proboha!“ protáhla obličej dvanáctiletá Amy. „Jak já nenávidím kuře!“

„Zavři pusu a jez!“ řekl Ted. „Po něm vyrosteš a zesílíš.“

Amy klátila nohama tak prudce, až komíhala celým tělem. „Představte si to! Sestra Agáta je vegetariánka. Všechno jídlo si kupuje v obchodu se zdravou výživou.“

Ted se usmál. „Tak si aspoň nemusí dělat starosti, co má vařit v pátek. Hele, teď jez.“

Amy zalovila v talíři, napíchla kousek nákypu a strčila do úst. „Jo, Mary, znáš už nejnovější vtip o panenkách na klíček?“

Mary si povzddechla: „Ne, jaký?“

„Je nová panenka, která vypadá jako prezident Kennedy. Když ji natáhneš, běží ten borec padesát mil.“ Amy zvrátila hlavu dozadu a smála se. Avšak od svého otce sklídila jen nesouhlasný úsměv a od matky káravý pohled. Mary, která se zabývala vlastními myšlenkami, nereagovala vůbec.

„Nebo o nové panence, co vypadá jako Helen Kellerová?“ pokračovala neochvějně Amy.

„To už stačí,“ zarazila ji Lucille. „Nevím, odkud ty vtipy máš, ale jsou dost nechutné.“

„Ale mami, ve škole všichni vypravují takové vtipy.“

Lucille potřásla hlavou, zamumlala něco o veřejných školách a sáhla po nákypu.

„Natáhneš ji a ona běží do zdi.“

„Teď už je toho ale opravdu dost!“ bouchla Lucille pěstí do stolu. „Nejdřív prezident a pak slepá, která je k politování. To je...“

„Lucille,“ řekl Ted klidně, „dvanáctileté děti mají prostě jiný humor. To nemá nic společného se školou.“

„Jo, Mary!“ hodila Amy svou vidličku na talíř. „Jak to, že jsi vlastně tak potíchu? Mike ti dnes asi nezavolał, co?“

Mary se narovнала a podívala se na sestru: „Na to jsem vůbec nečekala. Říkal mně, že k nim dnes přijedou na návštěvu příbuzní. Kromě toho musím ještě dokončit nějakou práci.“

Ted vytíral kouskem chleba omáčku na svém talíři. „Je to ta, kterou máš napsat francouzsky? Potřebuješ pomoc?“

„Ne, děkuji, tati.“

„Budu se učit španělsky,“ oznámila Amy. „Sestra Agáta říkala, že člověk by se měl učit řeči, které může potřebovat. V Los Angeles by měl každý mluvit španělsky.“

„Já vím,“ řekla Mary. „Rozmýšlela jsem se, jestli se nemám učit svahilsky.“

„Na co?“ zvedla Lucille úzká protrhaná obočí.

„Možná půjdu do mírových sborů.“

„To je ale novinka. A co se stalo s tvými plány na studium?“

„Na vysokou školu můžu jít potom. V mírových sborech budu jen dva roky. Chtěla bych jít do Tanganiky nebo tam někam.“

Lucille si automaticky odhrnula pramínek vlasů z obličeje. Mary měla každý měsíc nové plány do budoucnosti a mluvívala o nich vážně a s nadšením, které každého cizího člověka přesvědčilo o její cílevědomosti. Její rodina věděla své.

„Nejdřív dokončí střední školu. Máš před sebou ještě celý rok.“

„Rok a osm týdnů.“

Lucille obrátila oči ke stropu: „Celou věčnost.“

Mary se otočila k otci: „Ty to přece určitě chápeš, tati, že?“

Odsunul talíř a usmál se: „Myslel jsem, že se chceš stát módní návrhářkou.“

„A předtím tanečnicí,“ nadhodila Amy.

Mary pokrčila rameny: „Teď je to něco úplně jiného.“

Zatímco obě dcery umývaly nádobí, vyšla Lucille posuvnými dveřmi z kuchyně na terasu a zahleděla se do tmy, která se snesla na zahradu s trávnickem a starými stromy tak hustě, že zahrada vypadala jako rozmazaná. V záři světla, které vycházelo z jídelny, bylo vidět jen přední část bazénu, bílou a bez vody. Na druhé straně zahrady, trochu výš na zeleném pahorku zářila světla další řady domů a z dálky bylo slyšet smích.

Lucille se otočila a opět vešla do domu. „Snad zítra konečně přijde ten chlapík kvůli bazénu,“ řekla. „Vypadá tak ohavně, když je prázdný.“

„Na plavání je přece stejně zima, mami.“

„To ale tebe a Mika tuhle večer neodradilo. A přitom jsi málem přišla o život.“

„To snad nebyla má vina,“ odpověděla Mary, „nemohla jsem přece za zkrat na osvětlení bazénu.“

„Ne, samozřejmě že ne, ale já jsem se šíleně polekala, když jsem tě slyšela křičet a viděla jsem, jak tě Mike táhne z vody.“

„Nic se mi nestalo, mami. Jen mě to vyděsilo.“

„Stejně,“ zabalila Lucille zbytky kuřete do fólie a dala je do ledničky, to bylo hrozné. Jednou jsem četla, že v hotelovém bazénu přišla nějaká žena o život, když nastal zkrat. To mohlo opravdu skončit špatně, Mary Ann.“

Mary pověsila vlhkou utěrku a oznámila, že jde do svého pokoje.

„Nebudeš se s námi dívat na show Eda Sullivana? Dnes večer je tam jako host Judy Garlandová.“

„Nemůžu, mami. Musím tento týden odevzdat svou práci a ještě jsem ji nenasala na stroji.“

Když chtěla odejít, položila jí Lucille ruku na rameno a zadržela ji: „Je ti opravdu dobře, holčičko?“ zeptala se tiše.

Mary se vyhýbavě usmála a stiskla matce ruku: „Ale ano. Jen toho mám tolik. Víš přece, jaké to je.“

Cestou do pokoje se Mary krátce zastavila, aby nakoukla do obývacího pokoje, kde se její otec usadil na pohovce se sklenkou bourbonu v ruce a přepínal televizní programy.

Ted McFarland byl pohledný muž, ve svých pětáctřiceti letech stále ještě stejně štíhlý a pružný jako v mládí. Ráno před odchodem do práce chodil pravidelně plavat, jednou týdně trénoval ve fitnesscentru. Jeho krátké, lehce zvlněné tmavohnědé vlasy byly už na spáncích lehce prošedivělé. Měl dobrácký obličej s malými vráskami smíchu kolem očí, které prozrazovaly, že k melancholii má daleko.

Mary svého otce zbožňovala. Nikdy mezi nimi nedošlo k vážné roztržce a otec tu byl vždy, když ho potřebovala. Také nedávno večer po té hrůze v bazénu, když dostala ránu elektrickým proudem, to byl on, kdo ji vzal do náruči a utěšoval.

„Jdu teď do pokoje, tati,“ řekla.

Vzhlédl a automaticky vypnul zvuk televizoru.

„Dnes večer se nebudeš dívat na televizi? Je ta práce tak důležitá?“

„Jestli chci dostat áčko, musím ji naklepat na stroji.“

S úsměvem k ní vztáhl ruku. Přistoupila k němu a posadila se vedle něj na opěradlo pohovky.

„Kromě toho,“ pokračovala, když ji objal, „potřebuji dobré známky, když chci zůstat ve výběrové třídě.“ Hleděla na zpravodaje na obrazovce, mluvícího beze zvuku, a zdálo se jí, že má nádech dozelená. „Ta barva je nějaká divná, tati.“

„Já vím. Někdy v budoucnu to dokážou lépe. Do té doby se musíme spokojit s tím, co nám nabízejí.“

„A co je nového ve světě?“

„Moc ne. Na jihu pořád ještě demonstrují černoši. Jackie je ještě pořád těhotná. Na burze je stále pokles. Všechno beze změny. Moment, ne! Na něco jsem zapomněl. Sybil Burtonová konečně opustila Richarda.“

Mary se zasmála: „Ale tati.“ Objala ho okolo krku a dala mu pusy. Když odcházela z pokoje, zaslechla znovu zapnutý hlas televizního zpravodaje: „...oznámil, že teolog Hans Küng se vyslovil pro to, aby byl zrušen index zakázaných knih...“

Seděla u svého psacího stolu a prázdným pohledem koukala na fotku Richarda Chamberlaina, která na její nástěnce zaujímal nejvýznamnější místo. Před sebou měla rozloženy obrázky, které vystříhala jako ilustrace ke své odborné práci o francouzských katedrálách. Ale psacího stroje se dosud nedotkla. Nedolehla k ní ani hudba z desky, kterou si pustila, zádumčivě zpívané písňe Joan Bazeové. V myšlenkách byla zase u svého snu z minulé noci.

Napůl si přála, aby se mohla zbavit zjiťující vzpomínky, napůl ji vychutnávala s tajnou rozkoší. Jen nechápala, proč si její podvědomí ne zvolilo pro roli milence Mika, nýbrž právě svatého Šebestiána.

Je podivné, říkala si nyní, když o tom přemýšlela, že za těch sedm měsíců, co chodila s Mikem, se jí o něm ani jednou nezdálo. Přestože o něm hodně fantazirovala. Ovšem až k samému pohlavnímu aktu tyto denní sny nikdy nedospěly. Mary McFarlandová si nedovolila žádné hříšné myšlenky.

S povzdechem vstala a neúnavně začala přecházet po pokoji. Ze stěn na ni shlíželi populární zpěváci, filmové hvězdy a zamyšlený prezident Kennedy. Na komodě ležely vedle školního trička a několika laků na vlasy fotografie Mika Hollanda ve fotbalovém dresu.

Mary se natáhla na posteli. Erotické vzpomínky na svatého Šebestiána ji neopouštěly; vzpomínky nejen na sen, ale především na to, jak skončil. Ten sen byl nepochybně hřích, a proto bylo určitě zcestné doufat, že se vrátí. Musí na něj zapomenout, násilím si ho vytlouct z hlavy. Mary upřela pohled na malou sošku Panny Marie v modrém rouchu, která stála s jemnou trpitelskou tváří na jejím toaletním stolku, a vzdorujíc pokušení se začala modlit: „Zdrávas, Maria, milosti plná...“

2

Mike Holland žil s otcem a oběma bratry ve velkém bungalovu nedaleko domu McFarlandových. Po smrti své ženy téměř před desíti lety vychovával Nathan Holland své syny sám. Díky dlouholeté praxi dokázal jako obvykle bez námahy a bez nehody nachystat na stůl snídani pro celou rodinu, než odjel do práce. Nádoby dnes nechá být, protože v pátek vždy přichází paní na úklid.

„Miku, jsi to ty?“ zavolal, když zaslechl v předsíni kroky a ospalé zívání.

„Jo, tati.“

„Hele, pohni trochu. Jinak ti bratři nic nenechají.“

Mike vešel do jídelny a posadil se na své obvyklé místo. Čtrnáctiletý Timothy a šestnáctiletý Matthew jen krátce vzhlédli od svých talířů naložených šunkou s vejci.

Nathan přišel z kuchyně a položil před svého nejstaršího syna talíř. „Včera večer jsem tě slyšel, Miku. Přišel jsi pozdě.“

„Měli jsme dýl.“

„To těžko,“ prohodil Tim s úšklebkem. „Přiznej se, žeš vezl Mary domů oklikama!“

„Zavři klapáčku, Time.“ Začal mrzutě jíst.

Předešlou noc spal špatně. Mary se vkradla do jeho snů se svým nočním sváděním. Ale sny skončily úplně stejně jako končívaly jejich skutečné schůzky – frustrací a bez uspokojení. Není divu, že se Mike vzbudil rozmrzelý.

„Včera večer volala Sherry a ptala se po tobě,“ poznamenal Matthew, který byl podstatně menší a hubenější než Mike, přestože byl mladší jen o rok.

„Sherry je Rickova přítelkyně,“ řekl Mike.

„Kromě toho,“ vmísil se všetečně Tim, „se nehodí, aby holky volaly klukům.“

„Chtěl jsem ti to jen vyřídit, Miku.“

„Dobře. Díky Matte.“

Všichni tři chlapci mlčky jedli. Timothy a Matthew měli před sebou otevřené knížky. Čtrnáctiletý Timothy navštěvoval ještě katolickou školu při kostele svatě-

ho Šebestiána a musel dělat dvojnásobné množství úloh než oba bratři, kteří byli na Reseda High School. Ale naštěstí příští rok už také konečně přejde na střední školu.

Nathan se vrátil z kuchyně a stáhl si rukávy košile: „Jak to že jsi dnes tak potíchu, Miku? Něco není v pořádku?“

„Ále, mám v hlavě jen závěrečné zkoušky, tati. Budu rád, až budou za mnou.“

Otec ho krátce povzbudivě popleskal a Mike spolkl své trápení; trápení z toho, že všichni chlapi ve škole mu závidí něco, co nemá. Kdo by mu ale věřil pravdu? Že nejhezčí holka z celé školy je už devět měsíců jeho přítelkyní a on pořád ještě ničeho nedosáhl?

Mike se nimral ve studených míchaných vajíčkách. Vlastně, myslel si mrzutě, je Rick dítkem Štěštiny. Tlustá Sherry si ho aspoň pustí k tělu.

„Mary Ann! Mary Ann! Hned vstávej!“

Pomalou otevřela oči a czpod těžkých víček pohlédla k oknu, kterým proudilo do pokoje třpytivé světlo červnového slunce. Zas takové ráno, myslela si podrážděně. To je už potřetí. Jak to možné, že se pořád probouzím s nevolností?

Dveře se otevřely a Lucille McFarlandová strčila hlavu do pokoje: „Nebudu tě znovu volat, Mary Ann. Pokud tě mám vzít autem, musíš okamžitě vstát.“

S tichým povzdechem se Mary posadila a ospale si protřela oči. Necítila ani jiskřičku života a energie, která jí jindy hnala z postele. Nejraději by si hned zase lehla. Možná je to z toho, že za dva týdny začínají prázdniny. Třeba je to asijská chřipka. Znovu si zlostně a podrážděně povzdechla, pak vystrčila nohy z postele. Do zítřka to každopádně musí překonat. Zítřka je zkouška vedoucích roztleskávaček na další rok a ona chce být bezpodmínečně zase v týmu.

Slunce časného léta se otevřenými okny třídy zdálo teplé a lákavé a probouze-lo fantazie o zlatých dnech na bílých plážích. Adam Slocum, který viděl neklid svých žáků, spolkl svůj hněv. Věděl přesně, jak jim je; nebyl ještě tak starý, aby si nevzpomínal na lákavé volání léta, na touhu po svobodě a volnosti. Jejich soustředěnost stále ochabovala. Každý rok to bylo stejné, od února do června bylo přímo vidět, jak jejich zájem polevoval a jejich pozornost upoutávaly jiné věci. Byli mladí, plní energie a radosti ze života, a čím víc se blížilo léto, tím těžší pro ně bylo čekat na den, kdy konečně budou moci vyrazit do horkých dnů plných radosti a her.

„Dámy a pánové,“ zavolal popáté a poklepal ukazovátkem na katedru, „prosím!“

Vzpamatovali se a otočili k němu soustředěně mladé obličje.

Adam Slocum si odkašlal a pokračoval ve své přednášce. Několik minut mu mlčky věnovali pozornost a on cítil, že sledují jeho výklad. Ale sotva se otočil, aby na tabuli nakreslil srdeční komory, opět jejich pozornost ztratil.

Koutkem oka zahlédla Mary tajný signál. Germaine Masseyová, její nejlepší kamarádka, která seděla několik lavic od ní, na ni mávala. Mary se pootočila a viděla, jak Germaine opatrně nadzvedla desky kroužkového zápisníku. Pod nimi se ukázal hřbet malinké silně ohmatané knížky. Mary sklonila hlavu a přečetla si titul. Fanny Hillová. Na Reseda High School byly v oběhu dva exempláře toho zakázaného románu. Germaine a Mary byly už celé týdny na seznamu čekatelů.

„Slečno McFarlandová!“

Otočila se: „Ano, pane profesore.“

„Můžete mi vyjmenovat tepny, které zásobují srdeční sval?“

Usmála se a zuby se jí zablýskly. „Srdeční tepny, pane profesore.“

Adam Slocum potlačil úsměv a rezignovaně potřásl hlavou. Na Mary McFarlandovou se prostě nedokázal zlobit.

Otevřeným oknem zavanul do biologického sálu lehký náraz větru. Kostra v rohu tiše zachrastila a místností zavál ostrý pach formaldehydu. S pohledem upřeným na obličej svých žáků pokračoval Adam Slocum ve své přednášce a myslel si přitom, jaká radost je vyučovat ve výběrové třídě. Litoval, že školní rok nyní již brzy skončí.

Ze svého místa viděl Adam Slocum pod Maryinu lavici; úzká sukně se jí vyhrnula a odhalila opálená pevná stehna. Reseda High School měla přísné předpisy týkající se oblečení; děvčata, která se dostala do podezření, že nosí příliš krátké sukně, musela v ředitelně kleknout, a pokud se lem sukně nedotýkal podlahy, obratem ji poslali domů. Bylo to tak dobře, jinak by mladé koketky bezpochyby vystavovaly své půvaby docela bez zábran a kdo by pak ještě myslel na učení?

Adam Slocum se podíval jinam a soustředil se na tlustou Sherry, která dělala oči na Mika Hollanda.

Když se Adam Slocum znovu pustil do kreslení na tabuli, podívala se Mary na Germaine a nakrčila nos. Pak pohlédla na Mika a usmála se. Dalo mu práci, aby úsměv opětoval. Sotva zvedl koutky úst. Jeho myšlenky kroužily už zase nebo ještě stále kolem včerejšího večera. Pokoušel se vyvolat si v paměti každé slovo a každé gesto, aby přišel na to, co udělal špatně.

On a Mary šli jako každý čtvrtek na schůzku katolické mládeže a pomáhali faráři Crispinovi s přípravami na letní slavnost. Všechno bylo jako jindy. Ale tu následující hodinu si Mike teď znovu promítal, zatímco pohled upíral na srdce nakreslené křídou, aniž by však něco ze Slocumova výkladu vnímal. V myšlenkách řídil znovu svůj corvair nahoru do kopců Tarzany.

„Jel jsi kolem naší ulice, Miku,“ řekla Mary.

„Zašklebil se: „Já vím.“ Trochu přidal plyn a projel zatačkou s kvílejšími pneumatikami.

„No tak, Miku, víš, že maminka nadává, když nepřijdu domů přesně.“

„Řekni prostě, žes měla dýl.“

„Miku –“

Když auto dosáhlo vrcholu kopce a Tarzana zůstala za nimi, přestala Mary protestovat. Málokdy měli příležitost být spolu sami a Mike věděl, že po takových chvílích toužila stejně jako on. Člověk jí musel jen trochu domluvit...

Zajel s vozem ze silnice na malé parkoviště. Tato část výpadovky Mulholland Drive byla tmavá a hustě olistěné stromy chránily parkoviště před reflektory protijedoucích aut. Před nimi se mihotala světla údolí San Fernando.

„Mary,“ řekl klidně, když vypnul motor, „musíme si promluvit.“

„Nechci, Miku. Teď ne.“

„Ale ano, musíme. Přece to nemůžeme prostě ignorovat. Pokud bude otec opravdu chtít zpátky do Bostonu, neuvidíme se celou věčnost. Musíš mně slíbit, že mi zůstaneš věrná.“

Mary pohlédla z okna na moře světél. „Nerada o tom mluvím, Miku. Rozesmutňuje mě to. Nejraději bych na to vůbec nemyslela. Když si představím, že budeš celé léto pryč! Budu si určitě připadat úplně opuštěná.“

„Přesně o tom musíme mluvit. A proto mi musíš slíbit, že mně zůstaneš věrná.“ Položil jí ruku na rameno a pohrával si s jejími vlasy. „Mary,“ řekl tiše, „musíš mně slíbit, že si nenajdeš nikoho jiného.“

„Ach, Miku,“ otočila se a pohlédla na něho, „jak si něco takového můžeš vůbec myslet?“

„Slíb mi to, Mary.“

„Dobře, Miku. Slibuji ti to. Na jiného se ani nepodívám.“

„Slíb to pořádně, Mary.“

„Já to myslím vážně, Miku. Přisahám při svaté Tereze, že ti budu věrná.“

Trochu se uvolnil. „Pokud pojedeme, a otec si je dost jistý, že pojedeme, tak hned druhý prázdninový den. Do té doby zbývají už jen dva týdny.“

Mary opět hleděla předním sklem ven: „Já vím.“

„Dva týdny, Mary. A pak tři měsíce, než se zase uvidíme.“

Kývla bez jediného slova. „Mary...“ posunul se blíže k ní a položil jí ruku kolem ramen. Když sklouznul rukou k jejím prsům, odstrčila ji.

„Ne, Miku. Ne.“

„Proč ne?“ šeptal s čelem přitisknutým do jejích vlasů. „Přece to máš ráda. Necháš mě to přece vždycky dělat. Kromě toho spolu chodíme už dost dlouho. Celý rok. No tak, Mary, všichni to dělají.“

Slabě potřásla hlavou: „Všichni ne, Miku. Nechci dělat to, co chceš ty. Mluvili jsme o tom dost často. Není to správné, dokud nejsme svoji.“

Na chvíli se strnule narovnal, pak se k ní zase přitulil: „O tom přece vůbec nemluvíme, Mary.“ Jeho hlas byl jemný a výmluvný a jeho rty se dotýkaly jejího ucha, když mluvil. „Myslel jsem – však víš, jen jako obvykle.“

Chytil ji pod bradou a otočil jí hlavu, takže se obličejem obrátila k němu. Políbil ji nejprve úplně zlehka, potom vášnivěji. Ale když chtěl vsunout jazyk mezi její rty, ucouvla.

„Ne, Miku – ne!“

„Dobře,“ vydechl. Opatrně vsunul ruku pod její halenku. Mary zavřela oči a dýchala rychleji. Ale když se chtěl prsty dostat pod podprsenku, zase mu ruku odstrčila.

„Teď ne, Miku. Prosím!“

„Proč ne? Přece se ti to vždycky líbí.“

„Bolí mě to, Miku. Prosím!“ Úpěnlivě se na něho podívala: „Teď ne.“

Mike byl rozčilený, jednu chvíli skoro rozzlobený, pak zase povolil. „Mary“ šeptal a přitáhl ji k sobě, „mám tě tak rád. To, přece víš. A za dva týdny budu pryč. Třeba se otec dokonce rozhodne v Bostonu zůstat a pak se už nikdy nevrátím.“

Trhla sebou: „Miku!“

Prudce přitiskl ústa na její a vsunul jí jazyk mezi pootevřené rty. V první chvíli opětovala jeho polibek, tiše vzdychla, pak náhle trhla hlavou dozadu.

„Chtěl bych to s tebou dělat,“ řekl ochraptěle. „Tady. Teď hned.“

„Ne, Miku –“

„Je to krásné. Opravdu. Určitě se ti to bude líbit. A já ti neublížím. Uděláme to tak, jak budeš chtít.“

„Nel!“

„Nemusíš se ani svlékat.“

Když si náhle přitiskla ruce na obličej a začala plakat, Mike netrpělivě vzdychl a sundal ruku z jejích ramen. Pár minut plakala, potom se zase uklidnila.

„Tak, Mary, nezlob,“ řekl Mike. „Je mi to líto.“

Polkla a prsty si utřela oči. „Já to přece chci také, ale nesmíme. Teprve až se vezmeme.“

Chvíli se na ni beze slova díval, potom stísněně řekl: „Možná se už nikdy neuvidíme. Miluji tě, Mary. Máš mě taky ráda?“

Řekla „ano“ a opět začala plakat.

Tu Mike nastartoval auto a za ledového mlčení jeli k jejímu domu.

„Pane Hollande! Prosím!“ prásklo ukazovátko o katedru. Mike polekaně vzhlédl.

„Chápu, pane Hollande, že si raději prohlížíte mladé dámy než mne, ale očekávám, že mě vnímáte alespoň ušima. Kdybyste tedy teď laskavě odpověděl na otázku.“

Ostatní se rozjařeně smáli a Mike rozpačitě řekl: „Promiňte, neslyšel jsem otázku.“

Adam Slocum si opět povzdechl. Ani na Mika Hollanda se nedokázal zlobit. Hezký světlovlasý chlapec s upřímným obličejem byl nejen mluvčím třídy a kapitánem fotbalového mužstva, ale především skvělým žákem.

„Můžete nám říci rozdíl mezi žilami a tepnami?“

Mike rychle a zcela nevědomky pohlédl na Mary a přednesl odpověď jako z učebnice. Když mluvil, Adam Slocum se zamyšleně zadíval na malou McFarlandovou, která okamžitě odpověděla odzbrojícím úsměvem.

Učitel biologie znal tento typ děvčat: přirozená vůdčí osobnost, vždy v centru, všemi obletovaná. Každý ve třídě stál o její pozornost, každý se bezděčně řídil podle toho, co považovala za správné. Téměř v každé třídě byli takoví velitelé; někdy byli přítěží, sváděli ostatní jen k hloupostem a potulování; někdy byli vzory, které celá třída následovala. Teenageři se vyznačovali silnou stádností a vědomě či nevědomě si skoro vždy mlčky zvolili nějakou vůdčí osobnost, která jim měla umožnit orientaci ve zmatcích a obtížích dospívání. Často si zvolili nejhezčí dívku nebo nejpohlednějšího chlapce, přičemž dávali rovnítko mezi vynikající vzhled a vynikající intelekt. Mary McFarlandová měla obojí. Slocuma by zajímalo, do jaké míry si Mary uvědomovala svůj vliv na ostatní.

„Kdo mi dokáže jmenovat největší tepnu a největší žílu v lidském těle?“

Několik rukou vylétlo do výšky. V podstatě je to ostuda, myslel si Adam Slocum, seznamujeme je se všemi systémy a funkcemi, jen to jedno, co je stejně důležité jako všechno ostatní, jim zatajujeme; je to zakázáno, tabuizováno, člověk by dokonce mohl být potrestán, kdyby na to ve vyučování zavedl řeč. Může se mluvit o genech a chromozomech, o bílých a černých myškách, o rozmnožování a párování, ale jak se tyto geny prakticky předávají, o tom nesmí padnout ani slovo. Sroloval nástěnný obraz znázorňující cévy, odkáshal si a řekl: „Tepny od srdce, žíly k srdci...“

Zatímco všichni horlivě psali, Mike se v myšlenkách znovu vrátil k debaklu včerejšího večera. Podíval se na Mary, která se soustředěným obličejem sledovala Slocumův výklad, a věděl, že na tu věc už zapomněla.

Poslední hodinu měly dívky tělocvik, a přestože měly jen vyslechnout přednášku o ženské hygieně, musely se převléknout do sportovního. V odpoledním vedru seděly dvě stovky děvčat se zkříženými nohama na podlaze tělocvičny a znuděně se dívaly na trikový film o menstruaci, který od páté třídy viděly už nejméně desetkrát.

Později v šatně děvčata znovu ožila. Všeobecným tématem hovoru byl nový film, který v současné době promítali v jednom blízkém kině.

„Človče, to musí být přece fantastické, spát s Warrenem Beattym,“ křikla zvesela Sheila. Byla jednou z mála dívek, které se při převlékání neschovávaly stydlivě za dveře své šatní skříňky, nýbrž zcela bez rozpaků si svlékala černé trenky. „Viděla jsem ten film třikrát a mohla bych se na něj dívat hned znovu.“

Mary seděla na úzké lavičce mezi skříňkami a vyzouvala si cvičky.

„Myslím, že bylo docela dobře, že si ho Natalie Woodová nepustila k tělu,“ řekla dívka s vysoko natupírovanými vlasy.

„Pěkně blbě,“ odpověděla Sheila. „Podívej, co z toho měla. Skončila v blázin-ci.“

Mary vzhledla k Germaine, která stála před sousední skříňkou a chvatně se převlékala. Germaine se jen zasmála. Těchto diskuzí se skoro nikdy neúčastnila.

Byla introvert s radikálními názory, které většinou sdělovala jen své přítelkyni Mary.

Mary pečlivě poskládala své věci na tělocvik a urovnala je do kabely. „Také jsem ten film viděla,“ řekla tiše.

„Já taky,“ odpověděla Germaine a bez okolků nacpala své věci do tašky. „Ty jsou přece hloupé. Mluví o sexu, jako by to bylo něco zvláštního.“ Germaine přibouchla dveře skříňky a hřebenem si pročísala černé vlasy, které sahaly až k bokům.

Mary vklouzla do šatů a řekla přitom: „Jediné, co mě teď zajímá, je to pitomé B, které jsem dostala za svou práci ve francouzštině. Jen proto, že jsem nepoužívala dost často konjunktiv. Jak mám používat ve zprávě o francouzských katedrálách konjunktiv? Můžeš mně to snad říct?“

Germaine pokrčila rameny: „Ale, to si při závěrečné zkoušce zase spravíš. Já tě přece znám.“

Mary si před zrcadlem na vnitřní straně dveřík malovala černé oční linky a Germaine si sedla na lavici a čekala na ni.

Kolem nich se s rámusem zavírala dvířka skříněk a hemžení v šatně pomalu začínalo řádnout. Protože to ale byla ten den poslední vyučovací hodina, mnoho dívek zůstalo, aby si ještě trochu poklábosily. Skoro všude se rozhovor točil kolem plánů na nadcházející večer a víkend.

„Poslechni si to, Mare,“ řekla Germaine. „Mluví o malé muchlovačce v autokině, jako by to bylo bůhvíco. Vsad' se, že ani jedna z nich ještě nespala s klukem. Na to mají moc strachu. Ty jsou zaručeně všechny ještě hodné panenky.“

Mary vrhla krátký pohled na kamarádku a opět se věnovala svému líčení. Germaine Masseyová byla pokroková dívka a nonkonformistka. Měla přítele, který studoval na Kalifornské univerzitě v Los Angeles politologii, a s ním navštěvovala umělecké hospůdky, kde se četla nerýmovaná lyrika, zúčastňovala se politických schůzí a experimentovala s takzvanou volnou láskou.

Teď právě listovala v roztřepeném exempláři Fanny Hillové, který konečně získala. „To určitě nebudu potřebovat dlouho,“ mumlala skloněná nad knihou, takže jí dlouhé vlasy padaly dopředu a zakrývaly obličej. „Bože, poslouchej! Ona mu říká dokonce pistole!“

Mary zašroubovala lahvičku s očními linkami a uložila ji do taštičky se šminkami, kterou schovávala úplně vzadu ve skřínce. Když sáhla do skříňky, rukou zavadila o malý balíček, který ležel ukrytý ve tmě, a v první chvíli nevěděla, co to je. Pak ji napadlo, že je to vložka, kterou tu schovává pro případ nouze. Hlavou jí bleskla myšlenka a Mary se zamračila. Ale vtom Germaine něco řekla a myšlenka zmizela.

Když šly Mary a Germaine ve tři hodiny školní chodbou, potkaly se s Mikem a jeho kamarádem Rickem.

„Ahoj, Mary. Dnes tě bohužel nemůžu vzít. Máme ještě schůzku mužstva.“

„To nevádi, Miku. Zavolám mámě. Kdy přijdeš dnes večer?“

„Asi až po sedmé. Slíbil jsem otcí, že ještě před víkendem vyčistím bazén. Ahoj.“

Než oba chlapci opustili budovu, zašli ještě na záchod, kde se vznášely husté kotouče cigaretového dýmu. Hodili knížky na okachlíkovanou zeď vedle dveří, vysokou jen po ramena, a šli rovnou k umyvadlům. Oba vytáhli hřebínky, pustili na ně vodu a pak si česali vlasy.

Mike pohlédl na Ricka: „No, vyšlo to včera večer?“

„Ne. Sherryina matka ji nepustila ven a kromě toho jsem se musel učit. A co ty? Co bylo?“

Mike se mnohoznačně zašklebil: „Objevili jsme prima místo u silnice Mulholland Drive.“ Oklepal vodu z hřebínku a schoval ho. „Všechno skvělé.“

Rick hvízdnul přes zuby napůl závistivě, napůl obdivně.

„To je určitě chřipka,“ řekla Lucille a zajela s vozem do vjezdu. „Šťěstí, že je pátek.“

„Ano, ale zítra je zkouška na vedoucí roztleskávaček.“

„Dostalas do sebe aspoň oběd?“

„Trochu ano, ale pak mi bylo zase špatně. To přichází a odchází. Ale nejhorší je ta strašná únava. Pořád se cítím úplně vyčerpaná, víš?“

Lucille kývla. Zastavila auto před domovními dveřmi, vypnula motor a zůstala ještě chvíli sedět. „Možná bych přece jen měla s tebou jít k lékaři. Škoda, že Dr. Chandler už neordinuje. Ale my už někoho najdeme. Tak pojďme domů, potom zavolám Shirley. Třeba nám nějakého lékaře doporučí.“

Ordinace Dr. Jonase Wadea se nacházela v moderní skleněné krychli na rohu Reseda Avenue a Ventura Boulevardu. Čekárna byla zařízená příjemně, ale nevtíravě, celá v tlumených odstínech zelené a modré, s tlustým kobercem, mnoha zelenými rostlinami a velkým akváriem plným exotických ryb. Na Lucille to hned udělalo dojem. Nejen Shirley Thomasová, ale také dvě další přítelkyně jí doporučily tohoto lékaře a Mary objednali na tentýž den, kdy zavolala, neboť krátce předtím se jiný pacient odhlásil. Bylo pět hodin.

Čekání připadalo Mary jako věčnost. Vroucně doufala, že Dr. Wade je velmi starý muž, že ji rychle a neosobně prohlédne a potom pošle domů s krabičkou tablet.

Když zdravotní sestra vyvolala její jméno, utřela si vlhké dlaně do sukně a následovala ji do ordinace. Lucille zůstala sedět v čekárně s nějakým časopisem.

Starý Dr. Chandler měl ordinaci v malém domku, kde se za třiatřicet let jeho lékařské činnosti nic nezměnilo, kde se nic nezmodernizovalo. Jinou ordinaci Mary nikdy nepoznala. Když teď byla uvedena do chladné bílé místnosti s abstraktními obrazy na stěnách, připadala si cizí a zaražená. A když ji sestra vybědla, aby se svlékla, cítila se sklíčeně.

Když vklouzl a do papírového pláště, posadila se na vyšetřovací stůl a nervózně čekala. K jejímu překvapení nepřišel lékař, ale opět sestra, která jí podvázala ruku

a odebrala ampulku krve. Pak jí vtiskla do ruky plastikovou nádobku a poslala ji na malou toaletu vedle ordinace s poučením, že se má do pohárku vymočít.

Když to Mary zvládla, dřepala zase na vyšetřovací stůl, a když konečně přišel Dr. Wade, spadlo jí srdce nadobro do kalhot.

Byl příliš mladý, nanejvýš čerstvý čtyřicátník. Velmi vysoký a štíhlý v dlouhém bílém plášti. Vlasy měl černé s několika šedými pramínky. Má tak rutinovaný úsměv, myslela si Mary, jako by ho nastudoval před zrcadlem. Jeho černé oči byly živé a pronikavé, jako by dokázaly prokouknout přes papírový plášť.

„Nazdar,“ řekl a pohlédl na kartu, kterou držel v ruce. „Co je ti milejší, Mary nebo Mary Ann?“

„Mary,“ odpověděla slabým hlasem.

„Dobrá, Mary, já jsem Dr. Wade. Takže,“ rozložil kartu, tvá maminka píše tady na formuláři, který pro nás vyplnila, že máš chřipku.“ Jeho úsměv se rozšířil: „Podíváme se, je-li její diagnóza správná?“

Mary kývla.

Odložil kartu a přešel k umyvadlu, aby si umyl ruce. „Do které školy chodíš, Mary?“

„Do Reseda High School.“

„Jedenáctá třída?“

„Ano.“

Dr. Wade se otočil, s úsměvem se na ni díval a utíral si ruce do papírového ručníku. „A máš už plány na léto? Jedeš někam?“

Zavrtěla hlavou.

Stále s úsměvem jí tónem, jako by ji znal už léta, položil řadu otázek, na které Mary vždy odpověděla sotva slyšitelným „ano“ nebo „ne“ a vážně se pokoušela vzpomenout si, měla-li někdy černý kašel nebo spalničky nebo jinou těžkou nemoc, trpí-li opakovanými bolestmi hlavy nebo pocity závratě. Dr. Wade si při každé její odpovědi udělal krátkou poznámku do karty a nakonec řekl: „Dobrá, Mary, a teď přejdeme k tomu, co tě trápí. – Jaké máš potíže?“

Přerývaně mu vyličila malátnost a nevolnost v posledních třech dnech. Odpověděla záporně, když se ptal na bolesti v krku, zvracení, průjem, bolesti hlavy, na zimnici a horečku.

Když zavřel a schoval stříbrné pero, ozvalo se tiché zaklepání a vstoupila sestra. Jakmile za sebou zavřela dveře, podala Dr. Wadeovi beze slova několik různobarevných papírů.

Ve stísnějším tichu seděla Mary v papírovém plášti na vyšetřovacím stole a pozorovala lékaře, jak čte různé nálezy; nejprve žlutý, pak červený, potom modrý a nakonec bílý. Jeho výraz se nezměnil.

Když zastrčil papíry do složené karty a s úsměvem zvedl hlavu, Mary sebou bezděčně trhla. Teď přichází okamžik, kterého se hrozila. Lékařovy prsty byly překvapivě chladné, když jí opatrně ohmatával krk, když jí odtáhl dolní víčka

a když jí odhrnul vlasy, aby se jí mohl podívat do uší. Zatímco ji vyšetřoval, klidně a přívětivě se s ní bavil.

„Co máš v plánu po střední škole, Mary?“

Chladný stetoskop se dotýkal jejích zad. „Ještě nevím. Možná půjdu na Berkeley.“

„Ach, tam jsem také studoval. Nadechni se prosím zhluboka. Teď na chvíli zadrž dech. Ano. Teď pomalu vydechuj.“

„Ale měla bych taky chuť jít do mírových sborů.“

„Znovu nadechnout. Zadržet. Pomalu vydechnout.“ Studená věc se pohybovala po jejích zádech. „Tak do mírových sborů? Ano, dovedu si představit, že by to mohlo být zajímavé.“

Stoupl si před ní a rozevřel jí plášť, aby jí mohl přitisknout stetoskop pod levý prs. Mary zavřela oči.

„Mne by lákala východní Afrika,“ poznamenal klidně, „ale myslím, že v údolí San Fernando je pro mě práce dost.“

Mary se pokusila o úsměv a nadechla se, když oddálil stetoskop. Pak jí t'uknul kladívkem do kolena a poprosil ji, aby si lehla.

Mary zařala zuby a natáhla se. Vzhlížela k bílému stropu, když jí Dr. Wade prohmatával břicho. Když nadzvedl papírový plášť a ucítila na prsou chladný vzduch, zadržela dech.

„Zvedni prosím pravou ruku nad hlavu.“

Opět zavřela oči. Prsty jí prohmatával prs a podpažní jamku. Trhla sebou.

„Bolí to?“

„Ano,“ zašeptala.

Znovu opatrně přitlačil: „Tady také?“

„Ano.“

„A tady?“

„Ano...“

Potom zopakoval vyšetření u druhého prsu. „Řekni, Mary, co je pro tebe nejménější? Lékař nebo zubař?“

Otevřela oči a hleděla do usmívajícího se obličeje Dr. Wadea

„Ehm – já...“

„Pro mě je zubař skoro to nejhorší, co existuje. Vždycky předtím spolknu něco na uklidnění, i když vím, že mi má dělat jen plombu.“

Trochu se zasmála.

„Bolí tě to?“

„Ano.“

Když jí konečně zavřel plášť a odstoupil od vyšetřovacího stolu, Mary se chvatně posadila. Dr. Wade opět vzal do ruky kartu.

„Kdy jsi měla poprvé měsíčky, Mary?“ zeptal se, aniž vzhlédnul. „Kolik ti tehdy bylo?“

Mary zrudla. „Já – Em – bylo mně dvanáct.“

„A dostáváš je stále pravidelně?“

Olízla si suché rty. „No vlastně ano. Tedy ne úplně. Někdy to trvá jen pětadvacet dní a někdy víc než třicet.“

„Kdy jsi je měla naposled?“

„Hm ...“ přemýšlela. „Já už nevím,“ řekla nakonec zamračeně.

Kývl při psaní. „Přece jen si zkus vzpomenout. Je to méně než měsíc?“

„Ne, myslím, že ne.“ Svraštila obočí a vzpomínala. Nikdy si nevedla kalendář, jak to dělala jiná děvčata. Prostě ji to příliš zatěžovalo. Ale když se teď vracela zpět, zdálo se jí, že od té doby, co měla naposled své dny, uběhla už dlouhá doba. „Muselo to být před Velikonocemi.“

Dr. Wade opět kývnul, zatímco psal. „Hned budeme hotovi. Počkáš ještě chvíli? Hned jsem zpátky.“ S těmi slovy odešel z ošetřovny.

Dr. Wade se nevracel. Místo něj se po několika minutách objevila sestra, která počkala, až se Mary obleče, a zavedla ji do příjemné, útulně zařízené místnosti.

U stěn, obložených dřevem, stálo několik vysokých polic s odbornými knihami, mezi nimi viselo několik pěkně zarámovaných starých rytin a moderních akvarelů. Na velkém psacím stole se nahromadily odborné časopisy a papíry. Na pravém rohu stála stolní lampa a před ní zarámovaná fotografie ženy, která držela v náručí dva teenagery, dívku a chlapce.

Když Dr. Wade vešel a zavřel za sebou dveře, sedla si Mary do koženého křesla a snažila se působit klidně a uvolněně. Když si sedl i on a otevřel před sebou kartu, pohlédl na Mary s vřelým úsměvem: „Chtěl bych, aby všichni mí pacienti byli tak trpěliví a měli takové pochopení jako ty.“

Odkašlala si a tiše řekla: „Děkuji.“

„Jsi velmi hezká, Mary. Určitě máš hodně přátel.“

Pokrčila rameny.

Dr. Wade se přátelsky zasmál a opřen o lokty se k ní trochu naklonil: „Máš stálého přítele?“

„Ano.“

„Ten chlapec má ale štěstí.“ Opět se zasmál. „Takže...“ Dr. Wade se na chvíli odmlčel a jeho obličej zvažněl. „Zatím, co jsem tě prohlížel, Mary, dal jsem v laboratoři vyšetřit tvou krev a moč. To dělám rutinně u každého nového pacienta. Co se toho týká, vypadá to, že jsi zcela zdravá, Mary.“

Povytáhla obočí.

„Ale to neznamena, že tady přesto něco – Em, nehraje. Předběžná vyšetření ukazují, že tvůj krevní obraz je normální.“ Prsty zabubnoval na barevné listy, které ležely před ním vedle karty. „Nemáš anémii ani infekci.“ Jeho ruka spočinula na poslední, levandulově modré zprávě. Byly tam výsledky vyšetření, které sám provedl, když se Mary oblékala.

Pozorně se jí zadíval do obličeje. „Musím ti dát ještě pár otázek, Mary. Měla jsi už někdy pohlavní styk?“

Trhla sebou: „Co prosím?“

„Spala jsi už někdy s chlapcem?“

Zděšeně na něho pohlédla: „Ale ne. Ještě ne!“

„Zcela jistě?“

„Určitě ne. Nikdy.“

Chvilí si ji mlčky prohlížel, potom naléhavě řekl: „Mary, co se tady řekne, zůstane přísně mezi námi. Nikdo se o tom nedozví. Ani moje zdravotní sestra. Nenapišu to ani do karty.“ Na důkaz kartu složil a odsunul ji. „Zůstane to, jak už jsem řekl, zcela mezi námi, Mary. Ber to jako čistě lékařskou otázku – stejně jako kdybych se tě zeptal, jestli máš ještě mandle.“

Na chvíli zmateně sklopila víčka, pak se na lékaře znovu podívala. V očích měla nechápavý výraz. „Říkám pravdu, pane doktore,“ vysvětlila. „Opravdu s klukem jsem nikdy nespala.“

„Hm.“ Jonas Wade pohlédl na kartu vedle svého lokte, pak se soustředil opět na mladou dívku. „Mary,“ řekl vážně a přitom si ji pozorně prohlížel, „je možné, že se něco stane, aniž by sis uvědomila, co se stalo.“

Přinutila se k smíchu: „Ale ano, to bych věděla, pane doktore. Nebylo nic. Já – nikdy jsem ani nebyla svlečená, když jsem byla s Mikem. Chci říct – ještě jsem mu nikdy nedovolila, aby se mě tam dotknul...“ Tváře jí hořely.

Slyšela šustit papíry, a když vzhlédla, viděla, že Dr. Wade shrnul její nálezy. „To je všechno, Mary.“ Přátelsky se usmíval a mluvil zase hlasitěji. „Některé nemoci se hned neprojeví v krvi nebo v moči. Mají inkubační dobu. Vypěstujeme kultury a uvidíme, jestli nám řeknou, co ti chybí. S jistotou budeme moci něco říct, teprve až budeme mít všechny nálezy. Do té doby bys měla dbát na tohle: Moc se nenamáhej, jez zdravě a hodně spi. Ano?“

„Dobře.“

„A až budu mít konečné výsledky, zavoláme ti.“